

274. Már nem vagyok fia a földnek...

1. Már nem va-gyok fi - a a föld - nek, Sem a hi-

3 ú - ság szol - gá-ja, És nem so - ká tart,

5 míg itt é - lek, Mert el - száll él - tem ó - rá -

8 ja. A ha - zám ott van fenn a menny - ben, Az én A-

11

tyám is ott la - kik, És ot - tan lá - tom hú test -

14

vé - rem, Ő, mint ki - rály él ott, s u - ral - ko - dik.

2. E földről vágyódva tekintek Ó, Jézusom, a mennyekbe,
Hol a bilincstől mentes leszek, És nem tér bánat szívembe.
Ott készíted Te már hajlékom, Mit soha meg nem érdelek;
Ezt a hazát nálad találok, Oda segíts, hogy én bemehessek!
3. Az Úr engem azért teremtett, És drága vérén megváltott,
Hogy én a menny polgára legyek, És vele frigyben éljek ott.
Ó, szent Bárány, ó, mikor látlak, És mikor jössz el én értem?
Ó, segíts meg, hogy hozzád jussak, S dicső neved örökké dicsérem!

Ne félj kicsiny sereg: mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy adjon néktek országot.

Lukács 12:32.